

A New York Times bestselleríróñője

JOHANNA LINDSEY

The background of the cover features a woman with long, dark hair in a braid, wearing a teal, shiny, long-sleeved dress. She is seen from behind, looking out over a landscape with a castle or large stone building under a sky filled with many small birds flying. The overall color palette is teal and light blue.

A szívvel ne dacolj!

SHEFFORD LOVAGJAI #1

GABO

CLYDON VÁRKASTÉLYA, ANGLIA, 1192

Bamm! Újra meg újRA – bamm! A faltörő kos hangja elnyomta a belső lőréses oromzaton hallatszó kaotikus üvöltést, az alant elterülő belső udvaron morajló halálhörgést, miközben röppenő nyilak zúgtak a levegőben. Túlharsogta még Reina de Champeney hasogató fejfájását is. Bumm! Megint.

Túl hirtelen érkezett ez a támadás. Reinát az verte fel ál-mából, hogy valaki azt kiáltja: fegyverbe, de addigra a belső udvart már csellel bevették. Az állítólagos zarándok, akinek éjszakára menedéket nyújtott, hajnalhasadtakor kinyitotta a külső falon levő kaput, és beengedett egy kisebb hadsereget. Hála istennek, Reina nem hagyta a gazembernek, hogy a belső udvaron térjen nyugovóra, vagy magában az erőd-ben, mert akkor most nem a lőréses oromzaton irányítaná a védekezést a belső őrkapu fölött. De csak ennyiért lehetett hálás.

Bár a támadó hadsereg nem számlált száz főnél többet, Clydon a méretéhez képest túl kicsi haderővel rendelkezett. Miután atyja a várőrségből válogatta össze a seregét, amellyel elindult a keresztes hadjáratra, csak ötvenöt férfi maradt hátra, és közülük sem volt mind jelen. Húsz fegyveres és tíz számszeríjász és íjász jelentette a védelmet, csakhogy mostanra ebből legalább hatan meghaltak vagy kint ragadtak

a külső falon, amelyet a támadók még csak nem is próbáltak biztosítani, mivel nem volt ott egyetlen valamire való íjász sem, aki kárt tehetett volna soraikban.

– Még több fát arra a tűzre! – kiáltotta Reina az egyik férfi szolgálónak. Az összes szolgát kipanacsolták Clydon védelmére. – Forrjon már az a víz! Most kell, nem akkor, amikor a kapu már megadta magát!

Épp időben hajolt ki a mellvéden, hogy lássa, amint egy természetes kő a faltörő kostól legalább háromlábnyira ér földeket, majd semmi kárt sem okozva begurul a fal körül húzó-dó száraz várárokbá. Reina gyilkos pillantást vetett Theodric a legbizalmasabb szolgája felé. A tizennyolc esztendőös nyurga ifjú ragaszkodott ahhoz, hogy segítsen, pedig Reina megpróbálta leküldeni, miután a fiú felhozta a külön neki készített páncélt, és feladta rá itt, az oromzaton.

– Féleszű! – csattant fel Reina ingerülten. – Át kellene ütnöd a kos vastag védőpáncélját, nem pedig port kavarni körülöttük.

– Nagyon nehezek a kövek! – vágott vissza Theodri morcosan, mintha ez felmentené az alól, hogy pazarolja a lövedékeket.

– Azok bizony! Neked meg nincs elég izmod, hogy felemeld őket, szóval távozz, és inkább azzal foglalkozz, amihez értesz, Theo! Még több vízre van szükségünk idefent, hogy mielőbb felforraljuk, és újabb tűzre is. Kezdünk kifutni az időből.

Reina megfordult, meg sem várta, hogy lássa, a fiú félreteszi-e a büszkeségét, és engedelmeskedik a parancsoknak, de ekkor a kis Aylmert, aki időközben odaállt a másik oldalára, majdnem fellökte. A hétéves fiúcska csenevész karjával körbefonta Reina lábát, hogy ne essen el, de Reina szíve majd'

kiugrott a helyéről, mert a fiú lebecskázhatott volna a falon, mivel megnyomorodott lábfeje miatt nehezen egyensúlyozott, és nem mozgott elég ügyesen, hogy mentse magát.

– Te meg mit keresel itt? – kiáltotta Reina mérgesen, amiért a fiú így ráijesztett.

Aylmer barna szemébe azonnal könnyek gyűltek, ahogy felnézett Reinára, akinek ettől szintén fátyolos lett a tekintete. Eddig még sosem kiáltott rá a gyermekre, csakis kedves szavai voltak hozzá, és a fiú bármikor kisírhatta bánatát Reina vállán, akit a korán elárvult gyermek anyjaként szeretett, hiszen magához vette, amikor a jobbágyok közül egy sem akarta befogadni torz lába miatt. Szolga volt, de Reina annyi gyerekkori betegségből gyógyította fel, hogy a sajátjaként gondolt rá – legalábbis úgy, mint akit óvnia és istápolnia kell.

– Csak segíteni akarok, úrnőm – felelte Aylmer.

Reina letérdelt elé, hogy letörölje a könnyeket a füsttől maszatos gyerekarcról, és remélte, a mosolya elfeledteti a fiúval, hogy milyen keményen ripakodott rá.

– Örülök, hogy itt vagy, Aylmer – hazudta, majd arrébb húzta a fiút, és páncélinges hátával kifelé odaállt elé, hogy a falon átrepülő nyilak el ne találják. – Olyan sietve jöttem fel ide, hogy nem volt időm elmondani az udvarhölgyeimnek, mit kell elvégezniük odabent az erődben. Menj, és add át üzenetem Lady Aliciának, hogy készítsenek tépéseket, és készüljenek a sebesültek fogadására! Maradj vele és Dame Hilaryval, és segíts nekik, amiben csak kell. És Aylmer... – tette hozzá erőltetett mosollyal –, próbáld megnyugtatni az ifjabb hölgyeket, hogy még nincs ok az aggodalomra. Tudod, milyen csacsik tudnak lenni.

– Igenis, asszonyom. Hiszen csak kislányok.

És te meg csak kisfiú vagy, gondolta Reina gyengéden, ahogy fig elte a bicegve távolodó fiút, aki sértetlen büszkeséggel mászott le a létrán. Most már csak azt kellene kitalálni, Theodricot miképp küldhetné el ilyen könnyen, hogy ne legyen útban. Láta, hogy az ifjú épp segít az egyik embernek a falon átbillenteni a hatalmas, forró vízzel teli üstöt, és már rákiáltott volna, de ekkor egy nyíl repült el a füle mellett. A következő pillanatban azt érezte, hogy Aubert Malfed a földre dönti.

– *Jesú, úrnőm, majdnem...*

– Szállj le rólam, te birkaeszű hólyag! – vicsorgott Reina Aubert hamuszínű arcába.

– De úrnőm...

Reina dühösen szakította félbe a tiltakozást.

– Azt hiszed, úri passzióból vagyok itt fenn? De mivel Sir William este ágynak esett, kétségtelenül az álzarándok mérgétől, nincs itt más, aki a védelmet irányítsa.

– Én irányíthatom.

– Nem irányíthatod! – vágta rá, valamivel kevesebb indulattal. Bárcsak irányíthatná, de Sir William hadapródja mindössze tizenöt esztendő volt, és William nem Aubert-t, hanem Reinát rángatta fel ide, épp az előző héten, hogy sietve megtanítsa neki a védelem alapjait. – Rám van szükségük, és kézben tartom a saját sorsomat, köszönöm szépen. Ha elkapnak, az az én hibám lesz, nem másvalakié.

– De legalább maradjon távol a faltól! – könyörgött az ifjú, miután felsegítette Reinát.

– Igen, majd... Theo! – Akkorát sikoltott, hogy mindkét fiatalember nagyot ugrott, aztán Theodric ingerült pillantást vetett rá, miután még egyet hátra kellett ugrania, hogy

a kiloccsanó víz le ne forrázza a lábát. Reina ennek láttán végképp elveszítette a türelmét.

– Pokolba a büszkeségeddel, Theo! Lefelé... most azonnal! Túlságosan szeretlek, hogy végignézzem, ahogy leforrázod magad, vagy kilyuggatnak a nyilak, mert azt hiszed, el tudod végezni egy férfi feladatát ezekkel a karnak csúfolt gallyakkal. – Amikor a fiú nem mozdult azonnal, Reina rárivallt. – Most rögtön, Theo! Különben az égre esküszöm, hogy láncra veretlek bent az erődben! És téged is, Aubert! Nyers erőre van idefent szükség, nem arra, hogy láb alatt legyetek. A kardotok mit sem ér, csak akkor, ha azok ott lenn létrán másznak fel a falon, vagy bedöntik a kaput. Mars, ha mondom, és egy szót se halljak többet, egyikőtöktől se!

Aubert elvörösödött a ledorongolásra, mert tudta, hogy Reinának igaza van. Fegyverforgatói képességei olyanok, amilyenek, és csak akkor ér bármit, ha az ellenség már ott áll előtte. Ám Theodric vigyorogva nézett Reinára, ahogy elhaladt mellette a létra felé. A „túlságosan szeretlek” nélkül megbántódott volna, de így méltóságteljesen, hálásan távozhatott. Lehet, hogy egy évvel idősebb Reinánál, de a vér látványára úgymint elájult volna, és ezt mindketten tudták.

Reina felsóhajtott, amint a két ifjú eltűnt, majd fig elmet a forró vizet a mélybe borító várvédők felé fordította. Odalent üvöltés harsant, de pár pillanattal később újabb reccsenés hallatszott a kapu felől. Az isten verje meg ezeket! Valószínűleg az ő állatait ölték le, hogy a nedves irhájukat használják hevenyészett „teknős” gyanánt, amely az ostrom közben védi őket. A lenyúzott bőr tűznek-víznek ellenállt, bár a szétfröccsenő víz bizonyosan leforrázta a fedezékből kilógó lábakat. Egy vasalatából kirántott faldarab volt az árkon

átívelő híd. Reina tudta, hogy a támadók a belső udvarban talált egyik társzekeret használják, hogy azzal támasszák alá a nagy fatörzset, amellyel a kaput ostromolják, és a fát bizony az ő erdejéből vágják ki.

– Úrnóm!

Megfordult. Gilbert Kempe, az intéző állt ott, egy darab kenyeret és sajtot nyújtott felé, meg egy flaska bort. A tunikája csuromvíz volt, mert a kapu és a belső udvar épületeinek védelménél segédkezett, bár a támadók még nem lőttek ki rájuk tüzes nyilakat.

– Köszönöm, Gilbert – mondta hálás mosollyal, ahogy elvette tőle az ételt, pedig a gyomra annyira görcsölt, hogy úgyszem tudott enni.

A férfi összerezzen, amikor ilyen közélről hallotta a fal-törő kos hangját.

– Tudjuk, hogy kik ezek?

– Sir Falkes emberei – vágta rá Reina.

Gilbert erre nem is gondolt, és most nem is akart.

– De nem lobogó alatt vonultak – jegyezte meg. – És egyetlen lovag sincs közöttük. És nem ostromra készülve jöttek.

– Igaz, azt hitték, könnyedén besétálhatnak az erődbe, hiszen idebent volt az emberük, hogy kaput nyisson nekik. És kis híján sikerült is a tervük. Ha nem tűnik fel valakinek, hogy a zarándok rosszban sántikál, és nem ver fel mindenkit, akkor időnk sem lett volna beterelni az embereket a külső udvarból, és bezárni a kaput. De ki más merészelné rám támadni? – majd halkabban hozzátette: – Ki más tudja, hogy atyám halott?

Gilbert a fejét rázta.

– Mostanra már bárki tudhatja. Közel egy év telt el, bár mi magunk is csak négy hónapja szereztünk tudomást Lord Roger haláláról. Úgy véli, Richárd király emberei közül senki más nem írt haza, csak az édesatyja? És a gróf a sheffo di várnagyát is értesítette a vazallus haláláról, nem csak minket. Nem tudni, hogy Sheffo d várnagya kinek adhatta tovább e hírt az utóbbi hónapok során, akár azt is, hogy úrnőm még hajadon. Nem épp a múlt héten írt a gróf, és érdeklődött, mikor lesz úrnőm esküvőjének napja?

Mindez igaz volt, bár Reina nem szívesen ismerte el. Még mindig nehezen beszélt atyja haláláról és az így kialakult dilemmáról. Annyira megviselte a gyász, hogy közel egy hónap telt el, mire rávette magát, és végre megírta a jövőjét biztosító leveleket. Ezért az egy hónapnyi késlekedésért azonban nagy árat fi etett, lám, Clydon most ostrom alatt áll. De most sem kételkedett abban, hogy ezek Falkes de Rochefort emberei, akik foglyul akarják ejteni, és el is mondta Gilbertnek, miért gondolja így.

– Akárhogy is, elfeledi, hogy de Rochefort két hete látogatást tett nálunk. Nem kérte meg akkor a kezemet? És amikor visszautasítottam, nem surrant be a hálókamrámba aznap éjjel, hogy erőszakot tegyen rajtam, ily tisztességtelen módon szerezve meg magának? Ha Theo nem hallja meg kiáltozásomat...

– Úrnőm, nem szükséges említést tennie arról a balszerencsés éjszakáról. Lehet, hogy ez valóban Sir Falkes műve, és bosszú vezérli, miután kidobatta Clydonból, egyenesen a vizesárokba. Csak arra akarok rámutatni, hogy nem ő az egyetlen lord, aki ennyit kockáztatna, hogy megszerezze önt.

– Nem vagyok híres örökös nő, Gilbert – mondta Reina elgyötörten.

A férfi öss evont szemöldökkel nézett rá.

– Meglehet, egy grófnak nem jelent kísértést. De oly sok lovagi járandósággal, mint ami önnek jár, épp elég nagy a kísértés, amelynek a vidék több jelentéktelen, de akár nagyobb bárója is képtelen lenne ellenállni. Már Clydon önmaga is elég kísértés.

Gilbert semmi olyat nem mondott, amit Reina ne tudott volna, de persze ezt is kínos volt elismerni. Két hónappal ezelőtt férjhez mehetett volna, ha nem tart olyan sokáig megírni azokat a leveleket. Tudta, mennyire kiszolgáltattott amiatt, hogy a hűbérúr, Shefford grófja keresztes hadjáraton van, és vele együtt a vazallusai fele, akik közül hárman atyjával együtt odavesztek. És ez a támadás oly hirtelen jött, oly szorosan körbevették a várat, hogy nem tudott elküldetni Simon Fitz Osbernhez, a legközelebbi vazallusához, hogy segítséget kérjen.

– Akár azok az átkozott haramiák is lehetnek, akik az erdeinkben bujkálnak – folytatta Gilbert.

Reina legyűrte a nevetést, hogy ne bántsa meg a férfit, de a tréfa enyhített valamennyit a félelmén.

– Azok a nyomorult férgek nem merészelnének ilyesmire vetemedni.

– Nincs odalent lovag köztük, úrnőm, és senki sem visel páncélt – jegyezte meg az intéző.

– Igaz, ám de Rochefort túlságosan fukar ahhoz, hogy rendesen felszerelje az embereit. Nos, elég volt, Gilbert. Nem számít, *ki* dörömböl a kapunkon, mindaddig, míg nem jutnak be.

A férfi többet nem szólt, mivel álmában sem jutott volna eszébe, hogy vitába szálljon úrnőjével. Amikor távozott, Reina félelme visszatért. Valósággal rettegett. Ha Clydont mindössze ostromolják, akkor hónapokig is kihúzhatja, de nem is biztos, hogy erre szükség lenne. Simon még az előtt megérkezhet, és Lord John de Lascelles-t is heteken belül várják, aki válaszul a neki küldött leveleknek végre megjelenhet. Ám ezek a megátalkodottak odalent biztosan tudták, hogy Clydonban nincs elég hadra fogható ember. Különben miért kezdtek neki a támadásnak rögtön az után, hogy nem volt hajlandó átadni magát nekik? Eltökélték, hogy mielőbb megszerzik, győzelmet aratnak, még mielőtt a segítség valóban megérkezne, hiszen nem voltak olyan sokan, igaz, náluk jóval többen sereglettek össze.

Reina azonban minden tőle telhetőt megtett, annak ellenére, hogy a csatát félig már elveszítették. A legnagyobb védelme, a külső kerítésfal a mély, széles vizesárokkal, amelyre napok kemény munkájával lehetett volna hidat verni az áthaladáshoz, már elesett. Igaz, nem volt elég embere, akik védhetnének egy ilyen hosszú falat, lévén Clydon nem számított kicsi várkastélynak. Ám az ellenség száma jelentősen megcsappant volna, míg megpróbálják bevenni a külső falat, és időközben talán fel is adnák. A belső fal közel sem volt ennyire hosszú, a teljes területnek csupán a negyedét zárta körül, amelynek sarkában az erőd állt, és könnyebb volt védeni, hiszen négy vaskos tornya volt és egy második őrkapuja, amely a külső udvarra nézett, ahová az ellenfél az erejét összpontosította.

Reinának volt ideje felkészülni, miután meghallotta a fal mellől felkiáltott követeléseket, és arra tagadóan válaszolt. Eközben a támadók kivágták a faltörő kosnak szánt fát,

a külső épületeket elbontották, hogy az így szerzett faanyagokkal védekezzenek a feljükk záporozó nyilak ellen, egy nagyobb faldarabból elkészítették a szárazárkot átfogó új hidat, és a várkastély állatait lemészárolták, hogy a frissen lenyúzott bőroket használják pajzs gyanánt. Reina bevetett mindent, amit Sir Williamtól tanult, ellenőriztette és készenlétbe helyeztette a fegyvereket, vizet és homokot melegített, hogy azt zúdítsák alá a falakról, rudakat kerítettek, amelyekkel a létrákat fel lehetett lökni, és szinte minden gyúlékonyt lelocsoltak vízzel. Mivel híján voltak katonáknak, minden egyes férfi szolgát hadra fogtak, és ezzel megduplázták a védők létszámát. A szolgák nem értettek a harchoz, de köveket még tudtak dobálni, fel tudták lökni a létrákat, és az íjászok számára fel tudták ajzani a számszeríjakat. Ám kevés hasznukat lehet majd venni, amint a faltörő kos elvégezte a dolgát, és akkor Reina már nem tehet mást, mint tartani az erődöt, az utolsó védelmi vonalat – ha még lesz rá idő.

Ranulf Fitz Hugh nyávogásra ébredt. Lady Ella tudatta vele, nem veszi jó néven, hogy várakozni kénytelen a reggeli étkezésre. A férfi anélkül, hogy a szemét felnyitotta volna, kinyújtotta hosszú karját, elkapta a loncsos macska grabancát, majd lepottyantotta széles mellkasának közepére.

– Ha jól értem, ideje felkelnem? – dörögte álomittasan, de a vártnál több választ kapott.

– Jó uram...

Ranulf összerezett, mert elfelejtette, hogy nem csak a kedvenc macskája társaságában bújt előző este az ágyba. A fehérszemély, egy a fél tucat közül, akik a táborról táborra járó embereit követték és kiszolgálták az igényeiket, meztelen lábát odadörgölte hozzá. Ranulfot nem érdekelte. A céda előző este kapóra jött, amikor rátört a vágy, de azóta felkelt a nap, és Ranulf nem szerette, ha zavarják, amikor fontos dolga akadt.

Felült, és nagyot csapott a nő hátsójára, majd megcirógatta a fájó területet, hogy az elutasítását enyhítse.

– Távozz, asszony!

A nő lebiggyesztette az ajkát, de nem sikerült meghatnia vele Ranulfot. Lehet, hogy a jelenlegi felhozatalból ő a legszebb, de szép nőkből sosem szenvedett hiányt. Ennek még a nevére sem emlékezett, pedig nem most először melegítette fel a nyoszolyáját.

Mae volt a neve, és amint előkerült a pénzérme és oda-
dobták neki, tudta, hogy már el is felejtették. Ám az ura-
ságot nem lehet elfelejteni. Naponta ezerszer is az eszébe
jutott, mert Mae elkövette azt a hibát, hogy hagyta, hogy
az érzelmei beleszóljanak a megélhetésébe, pedig tudta jól,
ebből nagy baj lehet, de ezzel már elkésett. Már szerelmes
volt – mint ahogyan szinte az összes többi lány is, akik sze-
met vetettek a férfira, köztük a lovagi táborok után koslató
társai, akik megvetették Mae-t, mivel az uraság egyedül őt
szokta hívatni. Nem irigykednének rá ennyire, ha tudnák,
a férfi azzal küldte érte a hadapródjait, hogy hozzák el „azt
a szőkét”, és annyira keveset jelentett a számára, hogy még
a nevére sem emlékszik. Az uraság szemében Mae nem volt
több örömlánynál, aki csak a testi szükségletei kielégítésére
való.

Mae felsóhajtott. Figyelte, ahogy a férfi meztelenül kilép
a sátorból, hogy könnyítsen magán. Mint a legtöbb férfit,
őt sem zavarta, ha meztelen, mindaddig, míg nem volt úri
hölgy a közelben, akit zavarba hozhatna ezzel. Az örömlány
nem számít. Mae azonban úgy vélte, a hölgyek sem jönné-
nek különösebben zavarba, ha legeltethetnék a szemüket Ra-
nulf Fitz Hugh-n. Kevés férfi ilyen szép szál ember, ennyire
fenséges testű. Az a szerencsétlenségük, hogy Sir Ranulf úgy
kerülte az úri hölgyeket, akár az ürülékkel teli latrinát. Mae
levegő után kapott, amikor feleszmélt, hogy a merengéssel
csak pazarolja a drága időt. Bár Sir Ranulf mindig ilyen
mogorván ébredt, de ha visszatértek is itt találja a sát-
rában, a mogorvasága könnyen gorombaságba csaphat át.

Ranulf éppenséggel a saját mércéje szerint kellemes han-
gulatban volt ezen a reggelen, ami Lanzo Shepherd nézete
szerint kész csoda. Ahelyett, hogy a szokott oldalba rúgás-

sal ébresztette volna, csak összeborzolta Lanzo vörös haját, és az ölebe dobta Lady Ellát, hogy etesse meg.

– Gondolod, hogy Mae a szokottnál kezesebb volt? – fordult Lanzo hadapród társához, Kenrichez, aki már fűrgén tekerte is fel a pokrócát.

Az idősebb hadapród megrázta a fejét, ahogy fig elte a bokrok felé lépdelő Ranulfot.

– Nem, Mae vele mindig kezesebb, mint ami a többieknek bármikor is kijut – felelte Kenric minden neheztelés nélkül.

Ők, mint a többi férfi, megszokták, hogy a nők számára láthatatlanok, amikor Ranulf a közelben van. És Lanzo, aki még mindössze tizennégy esztendő volt, még nem sok mindennel dicsekedhetett, így számára mindez érdektelen volt.

– Csak örül, hogy ezt a feladatot hamarosan bevégezzük – folytatta Kenric, és ragyogó kék szemét Lanzóra emelte. – Az öreg Brun, aki kommandált minket, azt mondta, nagy nehézségre nem kell számítanunk, de tudod, Ranulf mennyire utálja, ha úri hölgyekkel van dolga.

– Igen, Searle azt mondta, úgysem vállalná el a feladatot.

– Nos, nem is vállalta el, vagyis nem igazán. Hiszen még nem fogadta el Lord Rothwell pénzét, hiába hagyta, hogy Rothwell emberei velünk tartsanak.

– Csak lelassítottak minket. De nem is értem, miért...

– Már megint locsogtok, mint az asszonyép, mi?

Lanzo elvörösödött, és feltápáskodott, de Kenric csak vigyorgott, amikor Searle és Eric csatlakozott hozzájuk. Mindkettőt nemrég ütötték lovaggá, Ranulf intézte el azzal a lorddal, aki legutóbb felfogadta őket, fi etség helyett.

Ő maga is lovaggá üthette volna őket, de szerette volna, ha ez szertartás keretén belül zajlik, és a saját emberei mellett

más tanúk is lennének. Mindketten betöltötték a tizennyolc esztendő, Searle, Totnes szülötte magasabb volt, szőke, és világosszürke szeme mindig vidáman fénylett, Eric Fitzstephen haja pont olyan fekete volt, mint Kenricé, és mindig álmosnak ható redőzött szemhéja alatt zöldesbarna szempár rejtőzött. Jóval régebb óta voltak Ranulffal és Sir Walter de Breaute-tal, mint Lanzo és Kenric, de a négy fiatalemberbe sok volt a közös. Mind fattyak voltak, a faluban vagy a kastély konyháján születtek, úri atyjuk megtagadta őket, ezért reményük sem volt a felemelkedésre. Félig jobbágy, félig nemes – mindkét osztály kerülte őket. Ha Ranulf nem fig el fel rájuk, és nem váltja meg a szabadságukat, akkor még mindig annak a földnek lennének szolgálói, amelyet nemző atyjuk birtokolt. Az ember persze vonzódik a hasonló sorsúakhoz, hiszen maga Ranulf is fattyú volt.

– Csak nem értjük, Ranulf miért nem fogadta el a feladatért járó fi etség felét Lord Rothwelltől – felelte Lanzo Searle ugratására.

– Ha gondolkodnál, kicsi Lanzo, magad is rájönnél a válaszra.

– De az egyetlen válasz az, hogy esetleg nem végzi el a feladatot.

– Pontosan – vágta rá Eric.

– De miért?

Eric felkacagott.

– Na, erre már nehezebb válaszolni. Mit gondolsz, Searle? Vajon Ranulfnak csupán ellenszenves ez a Rothwell, vagy nem hitte el a történetét a megszegett jegyességi ígétről?

Searle vállat vont.

– Korábban is dolgozott olyanoknak, akiket nem szívelt. Mások is hazudtak, és nem számított. A pénz az pénz.

– Akkor csak a feladat természete lehet az, mivel úri hölgygel kapcsolatos.

– Talán ez és a többi ok együttvéve. De hogy eldöntötte-e már...

– Viszont nagy utat tettünk meg, és megérkeztünk – jegyezte meg Lanzo. – Mostanra biztosan döntött. És csak nem mond le ötszáz márkáról! Vagy mégis?

Senki sem válaszolt, ezért Lanzo megfordult, hogy lássa, miért: Ranulf közeledett. A fiú csak ekkor eszmélt fel, hogy Lady Ellát még mindig a karjában tartja, mert a macska ekkor olyan hangosat nyávogott, mintha a halottakat akar-ná felverni, vagy hogy tudassa Ranulffal, éheztek. Elké-nyeztetett dög... Lanzo időnként a legszívesebben kitekerte volna azt a rühes nyakát, de Ranulf elevenen megnyúz-na bárkit, aki akár csak egy szőrszálát is kihúzná a koszos, barna macskának. Ronda dög. Hogyan szerethet bárki is egy ilyen rusnyaságot?

– Még nem etted meg úrnőmet?

– Ó, nem, uram... – ismerte el Lanzo.

– Tán nem ébresztettelek fel eléggé?

– Épp készültem... – vinnyogta Lanzo, és fél kezével már el is takarta megfenyegetett hátsóját, míg nagy ívben ki nem kerülte Ranulfot.

Ranulf nevetett az eliszkoló Lanzo láttán, aztán bement a sátrába. Searle és Eric tekintete találkozott, és mindketten elvigyorodtak.

Searle kimondta azt, amit mindketten gondoltak a nevetés hallatán.

– Eldöntötte. Elvisszük a hölgyet az új urához. Lanzónak igaza volt. Ötszáz márka túl sok ahhoz, hogy bárki is lemondjon róla, ha egyszer földet akar venni. És Ranulf másra sem gondol, csak a földre.

– Akkor tán sosem tévovázott. Meglehet, csak azért nem kötelezte el magát, hogy Rothwellt bosszantsa.

– Igen, lehetséges. Mély ellenszenvvel viseltetik az öreg lord iránt. Meg kellett volna kérdeznünk Sir Waltert...

– Mit kellett volna Sir Waltertől kérdezni? – érdeklődött Walter a hátuk mögött csendesen. A három ifj egyként fordult Ranulf fogadott fi ére felé, szégyenkezve, míg észre nem vették, hogy a sötétbarna szempár kajánul csillog.

Nem élt a földön két ember, aki ennyire különbözött volna, mint Ranulf Fitz Hugh és Walter de Breaute, nemcsak vérmérsékletben, hanem kinézetben is, mégis igaz testvérként ragaszkodtak egymáshoz a találkozásuk első napjától kezdve. Walter a hatlábnyi magasságával szinte mindenkinél magasabb volt, ám Ranulf jó féllábnyival tornyosult fölé, óriásként tűnt ki társai közül. Walter maga volt az éjszaka olívaszín bőrével és sötétbarna hajával, míg Ranulf maga a napsütés aranyló bőrével, aranyszőke hajával. Ranulf még jókedvében is mennydörgött, míg Walter halkán beszélt, az embernek néha hegyeznie kellett a fülét, hogy egyáltalán meghallja. Walter a legbalgatagabb tréfán is hatalmasakat kacagott, Ranulf szinte sosem nevetett.

Walter gondtalan lélek volt. Mivel egy jelentéktelen báró harmadik fiaként született, földtelen volt, akárcsak Ranulf, a különbség csak annyi, hogy őt ez nem zavarta. Épp olyan boldogan eléldegélt volna egy nagyúr házában, mint egy jelentéktelen uraságéban, vagy akár senkiében. Nem igazán számított. Nem volt ambíciója, nem akart erőnek erejével

hírnévre szert tenni, nem áhított nagy vagyont, sem hatalmat. A bátyjai rajongtak érte, ezért náluk bármikor otthonra találta, ha a szükség úgy hozza.

Ranulfnak nem jutott ki ilyen biztonság. Az apja ugyan hatalmas lord volt, kiemelhetette volna a faluból, ahol a nevelőapja gondozta élete első kilenc évében, gyámságot is szerezhetett volna neki, kitaníttathatta volna lovagnak, de Ranulf gyűlölte a férfit, soha semmit sem kért volna tőle, még ha az élete múlt volna rajta, akkor sem.

Ranulfnak nem volt otthona, de égett benne a vágy, hogy ezt orvosolja. Ez volt az egyetlen, mindent felemésztő célja. Csakis ezért munkálkodott, a feladattól függetlenül bárkinak felajánlotta szolgálatát, akármekkora veszéllyel járt is, bármit is érzett a megbízással kapcsolatban. Ilyen ambícióval nem lehettek skrupulusai. Erődöket szerzett meg más uraknak, háborúzott helyettük, tolvajokat űzött ki városokból, haramiákat az erdők rejtekéből. Bármit tett, sosem vallott kudarcot. Ezáltal komoly hírnévre tett szert, így nem lehetett már alamizsnáért felfogadni, Lord Rothwell ezért is volt hajlandó hatalmas összeget, ötszáz márkát fi etni, hogy az áhított asszonyt megkaphassa.

– Nos? – vigyorgott Walter, amikor senki sem felelt a kérdésre. – Tán Lady Ella elvitte a nyelveteket?

Kenric válaszolt. A tizenöt esztendősi sihederek kíváncsiságával nemigen finomkodott

– Sir Ranulf önnel legalább bizalmas, így bármelyikünk-nél jobban ismeri a gondolatait és érzéseit. Csak azért nem akarta elfogadni Lord Rothwell pénzét, és ezzel elkötelezni minket a feladat iránt, mert olyan mély ellenszenvvel viseltetik iránta?

– Nem mondta az öregnek, hogy nem fogja megtenni.

– De azt sem, hogy megteszi – jegyezte meg Eric.

Walter felnevetett.

– Igaz, bizony. Gondoltam is, hogy a „majd meglátjuk” elég szószátyár válasz olyasvalakitől, aki olyan mogorva természetű, mint Ranulf.

– Talán Rothwell ezért ragaszkodott ahhoz, hogy ötven emberét magunkkal hozzuk?

– Bizonyosan. A hozzá hasonlók nem bíznak senkiben, különösen akkor, ha ilyen fontos dologról van szó. Az a fickó még a saját vazallusaiban sem bízik, hiszen akkor nem kellett volna minket felbérelnie, nem igaz? Ha a köszvény nem kínozná, most itt lenne velünk. Kétségtelenül úgy véli, mivel az ő emberei többen vannak, az megfelelő ösztöke arra, hogy a feladatot elvégezzük.

– Akkor nem ismeri Ranulfot – nevette el magát Searle.

– Nem bizony – mondta Walter maga is elmosolyodva.

– De Ranulf miért táplált ellenérzéseket iránta? – érdeklődött Eric. – Eléggé ártalmatlannak tűnt, bár látszott, hogy ravasz.

– Ártalmatlannak? – horkantott Walter. – Hallanod kellene, az emberei mit mondanak róla.

– Beszéltek velük?

– Én nem. Csak láttam, amit Ranulf is. Ugyanaz a fajzat, mint Lord Montfort, akinél gyámságban voltunk. Montfort saját hadapródjának fogadott minket, ahelyett, hogy átadott volna az egyik lovagjának, és ha azt hiszitek, Ranulf kellemetlen gazda, akkor még nem tudjátok, milyen az igazi pokol. Rothwellben Ranulf megérezte a színtiszta gonoszságot, és ennek megfelelően reagált.

– De mi a gond ezzel a feladattal? – kérdezte Kenric. – Egyáltalán nem szokatlan, habár *minket* még sosem

fogadtak fel, hogy egy vonakodó arát a jegyeséhez vigyünk. Sir Ranulf csak a feladat miatt berzenkedett, vagy egész egyszerűen nem volt hajlandó biztosítani Lord Rothwellt arról, hogy megteesszük?

Walter szeme jókedvűen csillant meg, ahogy az egyik ifjúól a másikra nézett.

– Ha ezt elárulnám, gyerekek, akkor miről sustoroghatnátok?

Searle és Eric szeme villámokat szórt, hogy Walter gyerekek nevezte őket, pedig a férfi is csupán huszonnégy esztendő volt. Ám ekkor Kenric felszisszent, ezért odakapták a fejüket, és látták, hogy Ranulf teljes fegyverzetben lép ki a sátrából.

– Isten irgalmazzon! Lanzo nagyon gyors ma reggel – mondta Walter, akinek azonnal elillant a jókedve. – Az ördög verjen, Kenric, amiért hagytad, hogy alsóneműben állva itt locsogjak, akár egy néember. Mozgás, féleszű, különben nélkülünk indul el.

Erre minden esély megvolt, sőt meg is történt volna, ha Lady Ella nem sértődött volna meg a sovány reggeli miatt, amelyet Lanzo tett elé: elvonult, hogy maga keresse meg az eleséget. Ranulf nem bízott abban, hogy a macska magától is visszatalál hozzá, pedig az úti cél alig egy óra járásnyira volt. Meg kellett várni, míg a jószág visszatért az elejtett mezei egérrel. Ekkor feltették az ellátmányos szekérre, hogy ott csemegézzon.